

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4518/2022
14.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стојковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1587/22 од 24.06.2022. године, у седници одржаној дана 14.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1587/22 од 24.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1587/22 од 24.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2408/2020 од 22.09.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе, као у поднеску тужиоца од 09.08.2021. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остваривао у периоду од 10.04.2014. године до 30.04.2021. године у укупном износу од 2.280.067,30 динара и то у месечним износима са каматом наведено у овом ставу. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд обавезе тужену да исплати тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остваривао, за период од 01.01.2014. године до 10.04.2014. године, појединачне месечне износе са каматом, као у изреци, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у ком је тражио да суд обавезе тужену да исплати тужиоцу законску затезну камату на износ од 17.239,54 динара за месец април 2014. године, за период од 24.05.2014. године до закључно са 14.06.2014. године, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 182.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је предлог тужиоца којим је тражио да га суд ослободи од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1587/22 од 24.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – други закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете као разлике између износа потраживања по основу посебне пензије и плате. Тужиоцу је решењем тужене од 31.12.2013. године престао радни однос. Тужилац је против првостепеног решења изјавио жалбу, која је одбијена решењем другостепеног органа. Потом је покренуо управни спор у коме је поништено решење другостепеног органа. До окончања поступка пред првостепеним судом решење о престанку радног односа није ни коначно ни правноснажно. Зато тужиоцу припада право на накнаду штете. О овом праву тужиоца судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 01.10.2020.године, а вредност предмета спора је 2.280.067,30 динара што је 19.405 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**